

ἔπειτα πῶς

Οὐ στέφανος οὐδέ τις ἐστὶ πρόσθε τῶν θυρῶν
Οὐ κνίσα κρούει ῥινὸς ὑπεροχὰς ἄκρας,
Ἀμφιδρόμιον ὄρω; ἐν οἷς ῥομιζέται
Ὅτι αἶψα τε τυροῦ Χερρόρονηϊτοῦ τόμους,
Ἐψείν τ' ἐλαίω ῥάφανον ἠγλαϊομένην, κτλ.»

Τὴν πέμπτην ἡμέραν ὁμαζεῖ ῥητῶς ὁ Σουτδας «Ἀμφιδρόμια ἦν πέμπτην ἄγουσιν ἐπὶ τοῖς βρέφεσιν, ἐν ἧ ἀποκαθαίρονται τὰς χεῖρας αἱ συναψάμεναι τῆς μαϊώσεως· τὸ βρέφος περιφέρει τὴν ἐστίαν τρέφοντες, καὶ δῶρα πέμπουσιν οἱ προσήκοντες ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον πολυπόδας καὶ σπίας.» Τοῦναντίον λέγει ὁ Ἡτύχιος «ἔστι δ' ἡμερῶν ἑπτὰ ἀπὸ τῆς γεννήσεως, ἐν ἧ τὸ βρέφος βαστάζοντες περὶ τὴν ἐστίαν γυμνοὶ τρέχουσι· παρὶθ. Ἀρποκρ. — Ετυμ. Μ. — Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 757. — Κατὰ τὸν Πλάτωνα φαίνεται σχεδόν, ὅτι μετὰ τὰ Ἀμφιδρόμια ἐξέφερον ὁ πατήρ τὴν γνώμην του, ἀν ἐμελλε νὰ τρέξῃ τὸ παιδίον· ἐπειδὴ προσθέτει « ἡ οὐ οἶε πάντως δεῖν τό γε σὸν τρέφειν καὶ μὴ ἐκτιθέσθαι; » — Τούτστιν ἀπὸ τὴν θέλησιν τοῦ πατρὸς ἐκράματο πάντοτε ἢ νὰ ἀναδεχθῇ τὴν θρέψιν τοῦ παιδίου, ἢ νὰ ἀποθέτῃ βαρβαρότης τόσῳ μᾶλλον ἀσυγχώρητος, ὅσῳ ἐπρωστατεύετο ὑπὸ τοῦ νόμου (Pettit. Leg. Att. μ. 144.) Μόνον αἱ Θῆβαι, κατ' Αἰλιανόν, ἔκαμον ὡς πρὸς τοῦτο ἐξαίρεσιν, (ἥτις τῇ ἀληθείᾳ μεγάλην τιμὴν προσεβείε εἰς αὐτάς (Ποικ. Ἱστορ. II, 7) α (νόμος) ὅτι οὐκ ἐξέστιν ἀνδρὶ Θηβαίῳ ἐκθεῖναι παιδίον, οὐδ' εἰς ἐρημίαν αὐτῷ ῥίψαι, θανάτου αὐτοῦ καταψηφισάμενος.» Ἐὰν παιδία τῶν εἰς ἄκρον πτωχῶν (εἰς ἔσχατα πενήτων) ἀνετρέφοντο δημοσίᾳ, ἔργον βεβαίως πολὺ φιλάνθρωπιώτερον παρὰ τὴν πρότασιν τοῦ Ἀριστοτέλους, ὅστις ἀποδοκιμαζεῖ μὲν τὴν ἀπόθεσιν, ἀλλ' ἀπὸς ἀποφυγῆν ὑπερβολικοῦ πᾶν θυσοῦ συσταεῖ τὴν ἀμβλωσιν!· Ἐρὶν αἰτήσιν ἐγγενέσθαι καὶ ζῶν ἐμποιεῖσθαι δεῖ τὴν ἀμβλωσιν.» Ἐν τούτοις φαίνεται ὅτι εἰς τοὺς κατὰ νόμον γάμους δὲν ἐγένετο τόση συχὴν χεῖρις αὐτῶν τῶν ἀπανθρωπιῶν, ὅσῳ συνήθως νομιζέται. Τοῦλαχιστον ἡ δεινὴ αὐτῆ συμφορὰ ἐπιτετε ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον μόνον εἰς τὰ κοράσια. Ἀλλὰ δὲν ἔμενε τὸ πρᾶγμα πάντοτε μέχρις αὐτοῦ, ὥστε διὰ τῆς ἀποθέσεως, ἢ πωλήσεως νὰ παραδῶσιν εἰς ἄλλο κερωμένον τὰ τέκνα των. ἢ θέλησις τοῦ πατρὸς τὰ προσιδῶριζε καὶ κατ' εὐθεῖαν εἰς θάνατον (Terent. Haut. IV, 1, 21). Συνήθως ἔκαμον αὐτὸ διὰ ν' ἀποφύγῃσι τὴν περισυντηρήσεως πολλῶν τέκνων φροντίδα, ἢ διὰ νὰ μὴ διανεμηθῇ ἡ περιουσία εἰς πολλοὺς οὕτω λέγεται παρὰ τῷ Λόγγῳ (Ποικμιν. IV. σ. 126). α Ἄλλοι πατέρες ἐξέθηκον τοῦτο τὸ παιδίον, ἕως παιδίων πρεσβυτέρων ἄλλις ἔχοντες.» καὶ σ. 130. α Ὁμηρὸν ἱκανόν εἶναι τὸ γένος, καὶ γενόμενον ἐπὶ πᾶσι τοῦτο τὸ παιδίον ἐξέθηκα, οὐ γνωρίσματα ταῦτα συνεχθεῖς, ἀλλὰ ἐνάξια.» Ἄλλὰ καὶ τοὺς υἱοὺς δὲν ἐφείδοντο (Terent. Adelph. V. 3, 23).

Τοῦναντίον πολὺ συχὰ συνέβητε τὸ τοιοῦτον εἰς τὰ ἐκ παρανόμου γάμου γεννηθέντα παιδιά, καὶ ἀγορανοί τινες γυναῖκες εὕρισκον τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἀγορά-

σωσι ξένα παιδιά, καὶ νὰ τὰ εἰσποιῶνται. Δίων Χρυσόλογ. XV. «Ἐπισταμαὶ γάρ, ὅτι αἱ μὲν ἐλευθέρων γαῖκας ὑποβάλλονται πολλάκις δι' ἀπαίδαν, ὅταν δύνωνται αὐταὶ κυῆσαι· καλλητέραν δὲ μαρτυροῦμαι παρέχει ὁ Δημοσθένης εἰς τὸν κατὰ Μειλίχου λόγον του. «Καὶ τίς οὐκ οἶδεν ὑμῶν τὰς ἀποφθιγῶσιν ὡσπερ ἐν τραγωδίᾳ, τούτου γονὰς; ὃ ὅσο τὰ ἐπιτιώτατα συμβέβηκεν εἶναι· ἢ μὲν γὰρ ὡς ἀληθῶς ἡ τῆρ, ἡ τεκοῦσα αὐτὸν πλείστον ἀπάντων ἀνθρώπων εἶχε νοῦν· ἢ δὲ δοκοῦσα καὶ ὑποβαλομένη παρὰ ἀνοητοτάτῃ γυναικῶν· σημείον δὲ ἢ μὲν γὰρ ἀπὸ εὐθὺς γενόμενον, ἢ δ' ἐξόν αὐτῇ βελτίῳ πρίσταναι ἴσην τιμὴν τοῦτον ἠγόρασε.» Ὅμοιοι τι ἐνοοῖ καὶ Λυσίας (« Ἀγορατ.) λέγων α Θεόκριτον τὸν Ἐλαστικτοῦ καλούμενον » καὶ ὁ Αἰσχίνης (« Τυμπερίων καὶ Κηφισόδωρον τὸν τοῦ Μόλωνος καλούμενον, ἢ Μαισθεον τὸν τοῦ Μαγείρου καλούμενον » καθὼς ἐπὶ τῶν γεννόμενοι παῖδες ἐκ γυναικῶν ἀναφανδὸν ὀνομαζομένων, ἦτοι οἱ ἐκ λαθραίας μίξεως, σκότσιοι ὀνομαζόμενοι.) Ἄλλ' ἡ κυριώτερά ἐορτῆ ἐτελεῖτο κατὰ τὴν ἡμέραν, ὅθεν διακρίνεται ἰδίως καὶ μετὰ τὸ δεκάτην. Κατὰ ταύτην τὴν ἡμέραν ἐπροσκάλοντο συγγενεῖς καὶ φίλοι πρὸς ἐκτέλεσιν θυσίας. καὶ εὐωχίαν, ὅθεν καὶ δεκάτην θύειν καὶ εὐαῖαν. Ἡ τῆ οὕτῃ ἴσχυσε ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ὡς ἀπὸ τοῦ ὅτι τὸ παιδίον ἀνεγνωρίσθη παρὰ τοῦ πατρὸς ὡς ἴδιον. Οὕτω παρὰ Ἰσαίῳ (π. Πύρρ. κλήρ.) λέγει α ἔτι δὲ καὶ ἐν τῇ δεκάτῃ ταύτῃ κληθέντες συνέρχονται (φασκόντες). » Ταύτη ἐνοοεῖ καὶ ὁ Πλάτων (Νομ. VI.) ἀπαγορεύων τοὺς κακοῦθεις νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰς τῶν παιδίων ἐπιτελειώσεις, εἴτε γενεῶν. Ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ, καὶ μάλιστα οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ δούλοι ἀκόμη ἐίδον κατὰ ταύτην τὴν ἡμέραν ὄρα εἰς τὸ παιδίον· ἐκτὸς τούτων ταύτην τὴν ἡμέραν εἰλάμβανε τὸ παιδίον καὶ τὸ ὄνομα του, καθὼς ἔλεγε Ἀριστοφάνει (δρμ. 922) λέγοντος α οὐκ ἀπὸ τῆς δεκάτης ταυτὸς ἐγώ; καὶ τοῦσ' α, ὡσπερ παιδίῳ, νῦν δὲ θέμιην. Ἀλλὰ τοῦτο ἐγένετο καὶ τῇ ἐβδόμῃ ἡμέρᾳ, ὡς ἔλεγε Ἀριστοτέλης (π. Ζώ. ἱς. VIII, 11) λέγει α πλείστα δ' ἀναίρεται πρὸ τῆς ἐβδόμης, διὰ τὸ ὄνομα τότε τίθενται, ὡς πιστεύοντες ἦν μάλιστα σωτηρία. Ἐἴσοτε δὲ κατὰ τὰ Ἀμφιδρόμια αἱ παρ' Ἡτύχιῳ καὶ τοῖς τοῦ Πλάτωνος (Θεατ. 11) αἱ παρ' Ἀριστοφάνει εἰσῆτες ἔχωνται ἀληθείας. Ἐν τούτοις Σουτδας (ἐνθ. ἀνωτ.) ῥητῶς προσθέτει α τῆς δὲ τοῦσ' α τίθενται. »

Τὸ ὄνομα ἐπροσιδῶριζε κανονικῶς ἰδίως ὁ πατήρ ἀλλὰ καὶ ἡ μήτηρ ὄχι σπανίως οὕτω παρὰ τῷ Φοίν. (Φοιν. 57) ἢ Ἰσαίῳ λέγει. α — Τὴν μὲν Ἰσμήνην πατῆρ ὀνομάσει. Τὴν δὲ πρόσθεν Ἀντιγόνην ἐγώ. Ἐἴσοτε δὲ καὶ ἐπιλονεῖσκον περὶ τούτου οἱ οὐλοῦνταξῶ των, ὅτι λέγει ὁ Ἀριστοειδης (Νεφ. 60) α Μετὰ ταῦθ' ὅπως τῶν ἐγένεθ' υἱὸς αἰσθητέροι μοί τε δὴ καὶ τῇ γυναικί, τῇ γαθῇ, περὶ τοῦτοῦσ' α δὴ ταῦτ' ἐλοιοροβήθη...